het nieuwe bruispoeder van Brown, Mc. Lean en Co., waarvan een monster op het schrijfbureau van zijn neef lag. Het mengsel bevatte een sterk vergif over welks herkomst onze geleerden het nog niet eens zijn."

Ralph Waldon hoorde zijn laatste woorden al niet eens meer.

„Maar, dat is om verstomd van te staan! U zei me zelf toch nog, dat hij met een dolk was gestoken!"

„Dat is hij ook, maar de dood was van te voren reeds ingetreden. Het gaat hier over twee verschillende en ook van elkaar onafhankelijke misdaden. Ook staat reeds vast, dat niet Huntington Whistler, maar zijn neef, de advocaat, moest vergiftigd worden."

Waldon kon een in 't oogloopende verwarring niet onderdrukken. Hij scheen blij te zijn, dat op dit oogenblik de bediende met het ontbijt binnenkwam. Eerst toen de man de sierlijk klaargemaakte portie voor hem had neergezet en zich weder verwijderd had, verbrak hij de ingetreden stilte.

„De zaak wordt steeds gekker! Nu zouden liefst de beide neven bedreigd zijn geweest en door verschillende personen. Zijn uw veronderstellingen niet wat gewaagd?"

„Het gaat hier niet om veronderstellingen, maar om bewijzen," viel Crout in, die met zichtbare belangstelling gadesloeg, hoe Waldon met bevende hand thee inschonk. „Er is uitgemaakt, dat een aan den advocaat geadresseerd pakket heimelijk is geopend, en dat het zich daarin bevindende schadelooze bruispoeder met een sterk vergif vermengd is."

„Maar wie ter wereld kan dit gedaan hebben?" vroeg Ralph nu.

De mededeelingen hadden hem zóó sterk getroffen, dat hij vergeefs getracht had te ontbijten; met tegenzin schoof hij den zilveren schotel op zij. „Verdenkt men nog iemand?"

„Zeer zeker," wierp Keane er tusschen, die in een vensternis leunde en totdusverre zwijgend had toegezien. „Wij zijn juist bezig met bewijzen te verzamelen." — Waldon zag hem verbaasd aan.

„Zoo, verdenkt u reeds iemand?" vroeg hij nu snel. „Natuurlijk heeft die vrouw hier ook weder de hand in het spel!"

„Spreekt u van miss Hastings?" vroeg Crout. „Gaat uw afkeer tegen haar niet wat te ver bij u?"

Ralph was opgesprongen. In zenuwachtige onrust begon hij in de kamer op en neer te loopen.

„Ik vertrouw die miss Hastings nu eenmaal niets goeds toe!" riep hij somber. „Wie zou anders bij het vermoorden van mijn armen vriend ook eenig belang hebben!"

Crout volgde hem opmerkzaam met zijn blikken. Toen zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken:

„Wie er anders belang bij zou kunnen hebben? Nu, ik denk bijvoorbeeld u, Mr. Waldon."

Als door een adder gebeten stond Ralph plotseling stil, en keerde zich om.

„Ik?" herhaalde hij toonloos.

Hij ging dicht op den rustig met de handen over de borst gekruist zittende toe en staarde hem met wijd opengespalkte oogen aan.

„Maar die scherts gaat te ver, Mr. Crout! .... Ik neem in 't geheel niet aan, dat het om zoo iemand gaat!"

Een gedwongen lachje klaarde de ernstige trekken van den detective op.

„Maar dat spreekt van zelf, Mr. Waldon. Vergeef dit kleine lesje, dat ik u gegeven heb. Miss Hastings zou het b.v. ook niet aardig vinden, als men haar zonder voldoende bewijzen in dezen jongsten moord betrok."

„Maar die vergelijking gaat in 't geheel niet op, mijne heeren!"

„Neem mij niet kwalijk, Mr. Waldon," wierp nu Keane van het venster af er tusschen, „waarom dan niet? U meent dat de dame zonder meer haar echtgenoot door een moord uit den weg heeft geruimd. U ziet er geen bezwaar in, haar daarenboven van den aanslag op haar verloofde te beschuldigen, hoewel u haar toch slechts zonder voldoende bewijs kunt verdenken. Nemen wij nu echter eens aan dat u om haar liefde gedongen hadt, dat u was afgewezen en daarna met uw vroegeren vriend, oneenigheid had gekregen. Gevallen, waarin de afgewezene zich op zijn gelukkiger medeminnaar wreekt, hem zelfs om 't leven brengt of brengen laat, zijn in 't geheel niet zeldzaam ...."

„Zeker niet," viel Crout bevestigend in. „Ik heb reeds dikwijls met dergelijke gevallen te doen gehad."

Nu moest Ralph Waldon hardop lachen.

„U bent me een paar leuke heeren!" zei hij vervolgens.

„Vermoedelijk ben ik door de lucht naar de bovenste verdieping van den wolkenkrabber gevlogen, heb waarschijnlijk een masker voor het gelaat gehad dat mij onzichtbaar maakte, en heb, zoo vermomd, het gif gemengd .... hahaha, dat is komiek!"

Andermaal brak hij in geweldig lachen los.

Maar hij lachte alleen. De trekken der detectives bleven even ernstig.

„Waarom zoudt u door de lucht gevlogen zijn?" vroeg Keane.

„U bent op den noodlottigen dag minstens tweemaal op het kantoor van den advocaat geweest, dus op de plaats der misdaad zelf."

„Zeer goed! Als men wil, kan men op deze manier ten slotte wel al degenen die dien dag het kantoor bezochten, verdenken. Waarom verdenkt u dan niet den boekhouder? Die is toch den geheelen dag daar geweest!"

„Dat is ook geschied, Mr. Waldon," viel Keane weer kalm in. „Zijn opvallend, tegen zijn plicht verdwijnen heeft hem reeds verdacht gemaakt ...."

„Onzin!"

Waldon marcheerde opnieuw met rassche schreden door de kamer.

„Die Phelps is een onschuldig man. Ik ken hem tamelijk goed; op mijn aanbeveling heeft hij die plaats op het kantoor verkregen."

„Ik hoorde u daar juist met den bediende over een Mr. Phelps spreken; is deze dezelfde persoon?" vroeg Crout.

Deze vraag scheen den andere blijkbaar onaangenaam te zijn. Hij wendde zich snel af en ging naar een venster. Een oogenblik daarna keerde hij zich weder tot zijn bezoekers.

„Nu ja, wat zou dat? Ik had er mijn reden voor, op de hoogte te blijven van Ned's verhouding tot miss Hastings. Phelps praat gaarne; hij vertelde mij alles wat hij wist .... en nu, daar maakte ik ook gebruik van! Om den man, zonder opzien te baren, bij mij te kunnen ontvangen, had ik hem namens Brown Mc. Lean en Co. de opdracht gegeven, de 50,000 adressen voor de proefmonsters te schrijven. De lijsten daarvoor kwam hij immer bij mij halen en dan keuvelden wij wat."

„Maar zag u hem ook op het kantoor van zijn patroon?"

„Zelden. U weet immers dat ik met Whistler op gespannen voet leefde."

„Wat u eergisteren toch niet belette, u tweemaal op zijn kantoor te vervoegen .... Wanneer was dat?"

Hij dacht even na, doch trok toen de schouders op.

„Dat weet ik zelf niet juist meer. Om elf uur ontmoette ik Huntington. Vervolgens ging ik naar Ned Whistler's kantoor, om met hem af te spreken, doch ik trof hem daar niet. Misschien een uur later, kort voor het einde der lunch-pauze, kwam ik nóg eens,

EEN VERDIENDE HULDE.

Bovenstaand geven wij een reproductie van de vóór- en achterzijde der aan den heer C. Prince te Driebergen, in het geheele land bekend om hetgeen hij tot ontspanning der gemobiliseerde militairen deed, verleende eere-prijs voor zijn inzending buiten mededinging op de militaire huisvlijttentoonstelling te Arnhem, die l.l. zomer is gehouden. De uitreiking der medaille ondervond eenige vertraging daar de matrijs was gebroken.

en toen wilde Phelps even oploopen om Whistler bericht te geven, doch ik zei hem, dat hij dit maar zou laten en aan zijn heer zeggen, dat ik in de Lotosclub op hem wachtte."

„Hm!"

Crout zag even op de pendule.

„Hebt u op dien dag aan Huntington Whistler geld gegeven?"

„Zeer zeker ...."

Ralph noemde een groot bedrag.

„Ik wilde u reeds lang vragen: heeft men de som niet op het lijk gevonden?"

Toen de detective slechts knikte, voegde hij er als zeker aan toe: „Hieraan kunt u het beste zien, dat men niet te doen heeft met een moord uit roofzucht. Ik blijf er bij: die comediante met haar slecht verleden heeft de daad op touw gezet en ook uitgevoerd. Niemand anders heeft er belang bij gehad. Vergeet niet: zij was ongeveer twee uur op het kantoor; toen kon zij goed het bruispoeder met het gif vermengen. Zij heeft waarschijnlijk Huntington ontboden — gelijk zij ook den boekhouder wel last zal hebben gegeven het kantoor vroeger te verlaten — en een betaalden kerel gehuurd, die de daad voltrok. De boy heeft misschien niet eens geweten, dat hij reeds met een doode te doen had en de donna evenmin...."

„Het beste zou wel zijn, dat u ons naar het verhoor vergezelde, dat helaas reeds begonnen is," sloeg Keane voor. „Naar ik straks op het hoofdbureau vernam, is de boekhouder Phelps van morgen aanboord van 'n zeeklaar schip der Atlaslijn gevangen genomen. Hij wilde een klein uitstapje naar West-Indië maken, wat alleszins opheldering verdient, dunkt mij; misschien zou uw aanwezigheid daar van nut kunnen zijn."

Zonder eenig bezwaar, waarvoor de detectives gevreesd hadden, verklaarde Ralph zich bereid mede te gaan. Zij hadden elkander door een oogopslag te kennen gegeven, hem in het andere geval gevangen te nemen; nu elke opspraak kon vermeden worden, was hun dit zooveel te aangenamer.

Op den hoek van de straat namen zij een rijtuig. Onderweg viel het Keane in, dat hij in de buurt nog iets te doen had; hij sprong uit het rijtuig en beloofde spoedig terug te zijn.

Geen inwendige stem zei aan Ralph Waldon, dat de detective in werkelijkheid naar het dichtst bijzijnde politiebureau ijlde, zich daar van de noodige manschappen voorzag en zich onverwijld in hun gezelschap naar het voor kort verlaten huis terugbegaf om daar tot schrik van het tegenstribbelende personeel een uitgebreide huiszoeking te doen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De Coronersjury was reeds in den loop van den vorigen dag samengesteld en beëedigd. De Coroner was nog niet in dienst en er daarom zeer op gesteld, zijn bekwaamheid bij zoo'n ingewikkeld geval op de schitterendste wijze te bewijzen.

Hij was van plan, de Grand jury, die over de eigenlijke aanklacht het eindoordeel zou uitspreken, een geheel uitgewerkt geval voor te leggen en had daarom onvermoeid er zich mede bezig gehouden en ook van de „zes goede en getrouwe" mannen, uit welke de jury was samengesteld, niet weinig gevorderd. Veel vroeger ook dan gewoonlijk waren zij dezen morgen bijeengekomen en zonder ophouden hadden het getuigenverhoor en het onderzoek der zaal plaats gehad.

Natuurlijk moest Ned Whistler persoonlijk aan de besprekingen deelnemen, te meer nog, wijl hij den bijstand van een ander advocaat geweigerd had en zich op zijn eigen bekwaamheid verliet. Men had hem geen tijd gegeven om na te denken. Van het oogenblik zijner inhechtenisneming af was hij bijna voortdurend in scherp en zielpijnigend verhoor geweest, zoodat zijn geest nog niet tot rust had kunnen komen. Integendeel, de ontdekking, dat trots al zijn machteloos wederspreken, de verklaring van het feit met onverzwakten ijver in een bepaalde richting gevoerd werd, had hem meer en meer opgewonden gemaakt. Immer scherper richtte zich de loop der door den Coroner ingestelde verhooren tegen één enkele persoon, die hem dierbaarder was dan de geheele wereld. Het ontging hem niet, dat geen der raadsheeren, ofschoon hij zelf gevangen was genomen en de andere medeverdachten eigenlijk slechts als getuigen dienst deden, groote verdenking tegen hem aan den dag legde — of zich er door liet afleiden, het gevonden spoor verder te volgen, vooral toen men wist welke de eigenlijke oorzaak van den dood was.

Ned zelf had bij de onverwachte tijding eerst verlicht herademd. Had Ethels dolk slechts een lijk doorboord, dan was dit toch geen groot misdrijf voor de hand, die het wapen gevoerd had. Maar het verdere verloop van het onderzoek leerde den jurist spoedig inzien, dat de verdenking van den moord door vergif zich ook weder tegen Ethel keerde.

Hoe klaarder hij ook voor zichzelf bewust werd, dat er tegen het verloop van het onderzoek niets te doen viel, des te grooter angst vervulde zijn ziel. Dat zijn verloofde niets met de daad had uitstaan, stond bij hem vast; en hij begreep het nu reeds niet meer, dat de eerste vreeselijke indruk zóó verbijsterend op hem had kunnen werken. Maar hij durfde zich niet verbeelden, dat haar hoofd door duistere wolken van verdenking overschaduwd werd. Zij was niet de eerste onschuldige, die het slachtoffer werd van een vreeselijke verdenking, ook al zou het tot geen werkelijke veroordeeling komen.

Ieder nieuw uur vermeerderde zijn angst voor het lot zijner verloofde en bereidde hem naamloos leed. Een schuldige had niet met grooter ongenoegen en met nog sterker wantrouwen het binnenkomen en spreken van iederen nieuwen getuige kunnen afwachten, als dit bij den advocaat het geval was. Zijn innerlijke verslagenheid ontging ook aan niemand van hen, die zich in de zaal bevonden, — ook aan de talrijke toehoorders niet, want de Coroner hield openbare zitting. Vooral waren er vele correspondenten, en ook de onvermijdelijke teekenaars en amateurfotografen waren er in grooten getale.

Met opzet had de Coroner den gevangene niet van Ethels aanwezigheid verwittigd. Toen hij nu onverwachts den hem zoo dierbaren naam opriep en een der bedienden beval, de getuige in de zaal te brengen, sprong Ned, geheel zijn omgeving en de vele op hem gerichte blikken vergetend, als geëlectriseerd van zijn stoel op. Met groote ontroering zag hij naar de deur van den ingang en een heftig sidderen ging over geheel zijn krachtige gestalte, toen hij haar aanstonds daarna in de zaal zag komen. Een onverstaanbare klacht kwam van zijn lippen — hij maakte een onstuimige beweging naar Ethel. Tevergeefs wilden de omstaande bedienden hem terughouden; met krachtige vuist stiet hij ze terug.

„Ethel, lieve, arme Ethel!" klonk het van zijn bevende lippen. „Konden deze speurhonden jou ten minste niet ontzien!"

Ook de kunstenares had hem opgemerkt. Reeds meer dan een vol uur had zij dit oogenblik verbeid, waarop zij Ned's stem weder hooren en hem in de oogen schouwen kon.... Nu snelde zij met uitgestrekte handen vooruit, en in het naaste oogenblik waren de twee geliefden bij elkaar, en lagen, zich niet storend aan de talrijke gapers in de zaal, in sprakelooze ontroering in elkaars armen.

„Ned, wat hebben ze je gedaan!" snikte Ethel onder een vloed van tranen. „Hoe durfden ze jou verdenken ...."

„Stil, liefste, stil!" fluisterde Ned haar haastig in

(Wordt vervolgd.)